

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1088/2019
29.10.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић Дичић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Андреом Јаковљевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) у вези члана 61. став 4. и 5. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Слободана Злоколице, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду – Посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 48/18 од 14.05.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 574/19 од 12.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 29.10.2019. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Слободана Злоколице, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду – Посебно одељење за сузбијање корупције К-ПО4 48/18 од 14.05.2019. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 574/19 од 12.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду – Посебно одељење за сузбијање корупције К- ПО4 48/18 од 14.05.2019. године окривљена АА оглашена је кривом због извршења кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) у вези члана 61. став 4. и 5. Кривичног законика и применом ове законске одредбе и чланова 4. став 2., 42., 45., 54., 64., 65. и 66. КЗ изречена јој је условна осуда, тако што је за извршено кривично дело утврђена казна затвора у трајању од осам месеци и истовремено је одређено да се утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљена у року проверавања од три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело. На основу члана 65. став 2. КЗ обавезана је окривљена да оштећенима накнади штету и то ББ износ од 814.173,00 динара, ВВ износ од 226.388,82 динара и ГГ износ од 340.800,00 динара у року од једне године од дана правноснажности пресуде, јер ће у противном доћи до опозива изречене условне осуде.

Истом пресудом, на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. став 2. тачка 1) и 9) ЗКП обавезана је окривљена да накнади трошкове кривичног поступка који се односе на трошкове вештака у укупном износу од 38.520,00 динара и паушални износ од 10.000,00 динара, које је дужна да плати у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 574/19 од 12.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА и првостепена пресуда је потврђена.

Бранилац окривљене АА, адвокат Слободан Злоколица поднео је захтев за заштиту законитости против наведених правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а из образложења произилази да је захтев поднет због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд поднети захтев усвоји.

Разматрајући захтев за заштиту законитости на седници већа одржаној сходно одредбама члана 487. и 488. ЗКП, Врховни касациони суд је нашао да је захтев изјављен од овлашћеног лица, благовремен и дозвољен.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Слободана Злоколице је неоснован.

У захтеву за заштиту законитости бранилац окривљене АА наводи да је окривљена првостепеном пресудом, која је потврђена другостепеном пресудом, оглашена кривом и осуђена за кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) КЗ, које кривично дело је престало да постоји у моменту доношења побијане правноснажне пресуде, јер је изменама и допунама Кривичног законика које су објављене у „Службеном гласнику РС“ број 94/2016 и које су ступиле на снагу дана 01.03.2018. године извршена декриминализација тог кривичног дела и исто више није законом прописано као кривично дело. У захтеву се даље наводи да кривично дело за које је окривљена оглашена кривом, нема правног континуитета са кривичним делом из члана 227. сада важећег КЗ, јер су битна законска обележја бића ова два кривична дела различита, односно у кривичном делу из члана 227. КЗ радња прибављања противправне имовинске користи није ни предвиђена, тако да је суд требало да примени повољнији закон по окривљену, јер дело за које је окривљена оптужена није кривично дело.

По налажењу Врховног касационог суда, кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) КЗ (и његови

квалификаторни облици) није декриминализовано доношењем Закона о изменама и допунама Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 94/2016 од 24.11.2016. године, са ступањем на снагу 01.03.2018. године измена у односу на ово кривично дело), како то неосновано у поднетом захтеву истиче бранилац окривљене.

Наиме, у конкретном случају радње окривљене описане у изреци правоснажне првостепене пресуде за које је оглашена кривом и осуђена, а које се у битном састоје у томе што је окривљена у временском периоду од 01. – 06.11. 2010. године у ..., као одговорно лице – директор ДОО „ДД“ ..., грубо повредила овлашћења у погледу управљања, располагања и коришћења имовином, лажним приказивањем чињеница оштећенима, да је способна да плати испоручену робу, те да ће испоручену робу уредно платити у одређеном року, прећутавши при том чињеницу да је текући рачун ДОО „ДД“ ... блокиран, довела у заблуду оштећене да предузму радње на штету своје имовине, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, а све у намери прибављања противправне имовинске користи за правно лице у којем је запослена, су кажњиве и по Кривичном законнику који је важио у време доношења побијаних правоснажних пресуда и одговарају обележјима кривичног дела злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 3. у вези става 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, број 94/2016 од 24.11.2016. године), чиме је, по налажењу Врховног касационог суда, у овом конкретном случају задржан правни континуитет инкриминације.

У вези са тим, а како је за кривично дело злоупотреба положаја одговорног лица из члана 227. став 2. у вези става 1. Кривичног законика који је важио у време доношења побијаних пресуда предвиђена казна затвора у трајању од 6 месеци до 5 година, док је за кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) Кривичног законика, који је важио у време извршења кривичног дела, била предвиђена казна затвора у трајању од 3 месеца до 5 година, то је по налажењу Врховног касационог суда, очигледно да је за окривљену блажи Кривични законик, који је важио у време извршења кривичног дела, у смислу прописаног минимума, па је самим тим блажа и правна квалификација радњи окривљене као кривично дело злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) КЗ и кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) КЗ, а како су те радње правилно квалификоване у побијаним пресудама.

Поред тога, по оцени овога суда, неосновани су и наводи захтева браниоца окривљене у делу у којем указује да дело за које је окривљена оптужена и правоснажно оглашена кривом није кривично дело јер не садржи све битне елементе бића кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) КЗ обзиром да није наведен конкретан материјално-правни пропис који је окривљена прекршила и у чему се кршење састоји, а што је, поред навођења чињеница и околности које представљају обележја кривичног дела, по ставу браниоца у конкретном случају неопходно јер се ради о кривичном делу са бланкетном диспозицијом.

Кривично дело из члана 238. став 1. тачка 4) ЗКП, који је важио у време извршења кривичног дела, чини одговорно лице у предузећу или другом субјекту привредног пословања које има својство правног лица или предузетник, које у намери прибављања противправне имовинске користи за правно лице у којем је запослено, за друго правно лице или други субјект привредног пословања који има својство правног лица или за предузетника на други начин грубо повреди овлашћења у погледу управљања, располагања и коришћења имовином.

Изнети наводи захтева браниоца окривљене су неосновани јер су у чињеничном опису кривичног дела утврђеном у изреци правноснажне пресуде, за које је окривљена оглашена кривом и осуђена, јасно одређене и детаљно наведене радње окривљене АА као одговорног лица – директора ДОО „ДД“ ..., а које радње се састоје у томе што је окривљена у намери прибављања противправне имовинске користи за правно лице у ком је запослена грубо повредила овлашћења у погледу управљања, располагања и коришћења имовином, на начин ближе описан у изреци првостепене пресуде, при чему, када је потпуно описано грубо кршење овлашћења од стране окривљеног лица, а што је овде случај, за постојање конкретног облика кривичног дела није неопходно навести и бланкетни пропис из којег произилазе овлашћења окривљеног, која је он грубо повредио.

По налажењу Врховног касационог суда, описано поступање окривљене је супротно прописаним општим начелима правног промета и пословања привредног субјекта и представља грубу повреду овлашћења у погледу управљања, располагања и коришћења имовином предузећа, те стога описане радње окривљене садрже сва битна законска субјективна и објективна обележја продуженог кривичног дела злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4) у вези члана 61. КЗ за које је побијаном првостепеном пресудом оглашена кривом и која је потврђена другостепеном пресудом.

Бранилац окривљене у осталом делу захтева за заштиту законитости наводи да је суд одбио извођење кључног доказа у корист окривљене – да се од предузећа ЂЂ прибаве подаци у вези са пословањем предузећа у коме је окривљена била одговорно лице, а који доказ се тиче висине и основа блокаде предузећа у коме је окривљена била одговорно лице, као и да суд мора да дозволи извођење доказа који иду у прилог окривљеној, а не да га одбије и после „на терету недоказаности утврђује кривицу“ окривљене.

Из изнетих навода произилази да се нижестепене пресуде побијају и због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што не представља законски разлог због кога је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу, али Врховни касациони суд ове наводе захтева није разматрао.

Из напред наведених разлога, Врховни касациони суд је, на основу члана 491. став 1. ЗКП, донео одлуку као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Андреа Јаковљевић,**

**Председник већа-судија
Зоран Таталовић,**

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић